

בוקר אחד מתעורר יהודי בפנטהאוז שלו בשדרה החמישית...

גנגר נהנה

האווירית עוד פעלה כראוי, לא עלה על דעתו של אריה גנגר, בן ה-22, למהר הביתה?

מוה? אריה גנגר הנדון? האיש המצליח בכל דבר בחיים? האיש הטם כיום במטוסים פרטיים, והנחת על גג הפנטהאוז שלו?

יום קד להגיע, יש מטוס פרטי. אין מילחמה. יש אריק שרון. ויש משולם ריקליס.

אריה גנגר: כל דבר הופך לזהב

ליה להגיע לכל מילחמות-ישראל, גם לא למילחמת העצמאות, שנמשכה יותר משנה תמימה.

שניהם הימרו עוד בשלב מוקדם על הסוס אריק שרון. ריקליס מימן - בעסקות סיבוביות מסובכות - את החווה של אריק.

גנגר טוען כי "נתן לכולם", וכי תרם לכל המיפי לגות. הוא לא פירט. למי? לרקיע? למפ"ם? לשל"י?

האם רק נסיון זול של משתמטים לקנות לעצמם בדיעבד כשרות מוסרית בישראל, עליידי הודות עם גנרל עתיר-קרבות?

או ששני יהודי-כורסה אלה הריחו, כחושני הם העלמיכטיים, כי כל השקעה בגנרל הזה תשא, כבוא היום, תשואה של אלפי אחוזים?

האם יכול להיות כדאי לצמד ריקליס-גנגר לוותר לשנה-שנתיים-שלוש על שרותו של גנגר, תוך ויתור על משכורת שנתית של רבע עד חצי מיליון דולר (אם אכן הוא מוותר עליה) כדי לשרת כמנהל מיסחר-הנשק של מדינת-ישראל?

על כך יש למומחים הישראליים דיעה שאינה אובייקטיבית, אך שהיא בתחיל מעניינת.

ישראל היא אחת מגדולי הסוחרים-בנשק בעולם. מיסר חר זה יגדל עתה עוד יותר, בעיקבות שיתוף-הפעולה האיסטראטגי עם ארצות-הברית, המעניק לישראל תפקיד של קבלן-מישנה ושכיר-חרב בכמה ארצות באפריקה וביבשות אחרות.

על מערכת כבירה זו אין שום ביקורת יעילה. ביקורת כזאת כלל לא תיתכן בשטח שבו מתנהלים עסקי-נשק בזמזומים, בדרכים עקלקלות, תוך תשלום סכומי-שוחד כבירים מתחת לשולחן ושלום-למשל, לשרים ולפקידי דים בכירים.

אדם המופקד על מערכת זו רוכש תוך זמן קצר ידע עצום. הוא גם רוכש קשרים אישיים ויהסמים אישיים, שלא יסדקו כפי (פשוטו כמש" מעין) כאשר יחזור לעסקיו הפרטיים, הכוללים מיסחר בנשק.

אין כל הוכחה לכך שריקליס-גנגר אמנם חושבים מחשבות כאלה, אבל האפשרות נפתחת לפנייהם. זוהי עובדה אובייקטיבית.

החידה השנייה הכלולה בתעלומה הגדולה נוגעת למניעיו של אריק שרון עצמו.

מהסבר הפשוט הוא אכן פשוט: הוא מצא יורד ממלחה. הוא התרשם ממנו. הוא תחילת להתחזק לארץ. הוא הציע לו תפקיד - הבה נקרא לו בשמו - של סגן-שר-הביטחון בפועל.

אלא שאין זה כלי-כך פשוט כאשר מדובר ביהודי שהוא גם מממן חשוב של הקאריירה הפוליטית שלו, ושהוא ידימינו של מי שהעניק לו את החווה הגדולה שהפכה אותו לבעל-במיו.

מה כבר נודף ריח מסויים. אך לא זה העיקר. עלידי הבאת איש זה מן החוץ - תרתי-משמע ותלת-משמע - מוציא אריק שרון את כל הממלכה האדירה של מיסחר-הנשק הישראלי מידי המערכת הקיימת, על פקידיה ואלופיה, ומוסר אותה בידי איש הנתון באופן בילעדי לביקורת שלו עצמו.

כלומר: כל הפעילות הזאת, שיש לה השלכות מדויניות, כלכליות וצבאיות כבירות, תהפוך אחותו הפרטית של אריק שרון, בעזרת ידידיו המיואבים, התלויים בו. אריק שרון מוריד מסך-ברזל בין הציבור הישראלי ובין פעילות זו. הציבור לא יודע עליה דבר וחצי-דבר - לא הציבור, לא הכנסת, לא הממשלה, לא מבקר-המדינה.

זהו חלק ממאמצו הבלתי-נלאה של שרון להפוך את האימפריה החדשה שלו, על כל חלקיה - השטחים הכביר שים, הרכש, מיסדר-הביטחון, צה"ל - לנחלתו הבילעדית. לשם כך עליו לסלק ממנה את כל מי שאינו סומך עליו אישית, ולשים במקומו את אחד מאנשי-אמונו ואנשי-שלומו. לשם כך עליו גם לסלק ממנה כל סיקור עיתונאי.

כל זה כבר נעשה. תוך שנה-שנתיים, כאשר אריק יהיה מוכן לשים את ידו על הנהגת המדינה, יוכר להתבסס על אימפריה פרטית זו.

כך, בפרשה אחת, אנו מוצאים את כל התכונות של המחלה, האוכלת עתה את גוף המדינה.

יש פה פשיטת-רגל ציונית, כי הנה מיואב ארצה, לאחת העמדות הבכירות ביותר בצמרת, אדם שהוא גם יורד שאינו-חורר-בתשובה, ישראל-יזמני וישראל-חלקי, שלא התייצב אף לאחת ממילחמות-ישראל.

(הלקח לישראלי המצוי: רד מהארץ, איש צעיר. היה-נא שוב ליהודי נודד, לצועני ניצח. אם תצליח, ממתין לך כתר-הכבוד בישראל, ואילו לאלפי הישראליים שנשארו בארץ, ושאינם נופלים בכישרונם מאריה גנגר, אין שום סיכוי.)

יש בפרשה ריקליס מוסרי, מכיוון שהיא פותחת פתח לשחיתות בכל הכיוונים.

יש בה סיכון ביטחוני חמור ביותר, ועל כך אין צורך - וגם לא ניתן - להרחיב את הכתיבה.

ויש בה, מעל לכל, שקיעת הדמוקרטיה הישראלית, תהליך הנמצא כבר בעיצומו.

מכל הפרשות המסעירות מדינה עתירת-פרשות זו, זוהי אולי הפרשה האופיינית ביותר למחלותיה.

יש מחלה ששמה נמק. היא תוקפת איבר פצוע, ומביאה להרקבת הגוף בעודו בחיים. האיבר הנגוע מדיף ריח בלתי-נסבל של ריקבון, כאילו כבר היה הגוף החי לפגר. בלתי-נסבל של ריקבון, קרוייה מחלה זו - גנגר נה.

אולי אין זו אשמתי בלבד. פשוט אינני אוהב את הטיפוס הזה.

ראיתי בטלוויזיה, חורתי והסתכלתי בקטע הזה כמה וכמה פעמים.

הוא נראה לי כיהודי חלקלק, רדוד, ערמומי, לא-חכם, כדאיניקי, המקמק, מתחסד, צבוע.

בקיצור: כאותו טיפוס של יהודי נודד, אישי-הבורסה, הסר השורשים והמולדת, שבו מרדה הציונות כאשר קמה.

אחת טיפוס של יהודי אשר בנימין זאב הרצל תיאר אותו, באירוניה קטלנית, בעמודים הראשונים של אלטר-נוילנד, כאשר ביקש להסביר מה גרם לו לגיבורו לרצות להתאבד.

כאשר איש כזה הופך סמל-המדינה, זוהי הכרזה פומבית על פשיטת-רגל - פשיטת רגלה של המדינה, של הציונות, של כל ערכי חיינו.

הקשבתי לדבריו של גנגר, הקשב היטב. הסתכלתי בפניו, בשעה שאמר אותם.

צר לי לומר: איני מאמין. איני מאמין לו שנתקף לפתע, בעיקבות שיחה עם אריק שרון, התקפה עזה של פטי-רוטיזים ישראלי, בכחינת יצר שאינו ניתן לכיבוש.

הנה קם לו יהודי בבוקר, בפנטאוז שלו בשדרה החמישית, מתחת למינחת של שני המסקים הפרטיים שלו, ומחליט שעליו לעזוב את הכל ולחזור לארץ, שאתה נטש לפני 19 שנים.

לעזוב את הכל? לאו דווקא. אין הוא מתכוון לוותר על האזרחות האמריקאית שלו - זו שהוענקה לו כאשר נשבע לוותר על הנאמנות לכל ריבון אחר וכל מדינה אחרת, ולשמור אמונים בלב עדיים לארצות-הברית של אמריקה.

(למעשה טוען גנגר שהוא נשבע או לשקר. בשפתו האופיינית: הנאמנות שלי לארץ היא BEYOND ANY DOUBT. ישראלי ONCE - ישראלי FOREVER.)

אין הוא מתכוון למכור את הפנטהאוז שלו. הוא רק משכיר אותו. הוא יהיה מוכן לשיבתו בכל עת. אין הוא מתכוון כלל וכלל להעביר ארצה את רכר-שו, חברותיו ונכסיו בארצות-הברית. להיפך, הוא אומר שאינו זקוק למשכורת רצינית בארץ, מכיוון שימשיך לחיות מן הנכסים האלה.

משמע: מיסטר אריה גנגר יישאר אמריקאי, בעל דירת-פאר במרכז מנהאטן, בעל חברות ורכוש ונכסים בארצות-הברית. (אין עיני צרה בו - כל עוד אינו מתימר להנהיג ברוזמנית את המדינה שלי.)

אין זאת תמונה של אדם שלקח בהתקף עז של יפורי-מצפון, שהחליט לשרוף אחריו את הגשרים והחזור ולהיות לישראלי לפד דבר.

זוהי תמונתו של אדם שהחליט לצאת להרפתקה מסוימת לזמן מוגבל, תוך הימור על משהו שאינו בורו לו די צורכו.

ומכיוון שאריה גנגר הצליח - לדבריו - בכך אשר עסק עתה, ותמיד יצא מכל הרי-פתקה ברווח מופלג, יש להניח שזדעזעו ייצא גם מן ההרפתקה הזאת ברווח גדול.

אויטרמוצו קטן: הפטריוטים של אריה גנגר והשרות בעה"ל.

לדבריו, שירת שרות-חובה כמס-כף בחיל-האוויר, לפני שיצא לארצות-הברית כסטודנט לכלכלה.

במלחמת ששת-הימים היה בן 22. מיטב הגיל ללחימתים.

הוא לא הגיע לארץ. מדוע? לדבריו, המטוס הראשון היה מיועד לטיסים ולטנקטיסים בלבד. מכיוון שלא היה אלא אורח לא-חשוב, לא ניתן לו לטוס. כאשר השיג מקום במטוס, התעכב זה במשך שלושה-ארבעה ימים ביוון, כשהגיע לבטוף, כבר גנמר הכל.

זהו סיפור מוזר במיקצת. המלחמה החלה ב-5 ביוני, אך לפחות שבועיים לפני כן כבר היה קיים בישראל מתח עליון. הוכרו על גיוס טוטאלי. כל ילד ידע כי עומדת לפרוץ מלחמה.

האם במשך כל השבועיים האלה, כאשר התחברה